

Vanessa Kelly

Copyright © 2011 Vanessa Kelly

Toate drepturile rezervate



*Alma* este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

*Contesa mea favorită*

Vanessa Kelly

Copyright © 2018 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mira Velcea

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KELLY, VANESSA

Contesa mea favorită / Vanessa Kelly.

trad.: Graal Soft – București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-2917-3

I. Fulger, Irina (trad.)

821.111(73)-31=135.1

VANESSA KELLY

# *Contesa mea favorită*

Traducere din limba engleză

Irina Fulger

— Am să mă ocup, domnule. Acum, ar fi bine să plecați.

John mai privi o dată la bărbatul care suferea pe podeaua tare de pământ, la camera mică și urât mirosoitoare și la corpul subțire, patetic, ce ținea în brațe copilul fără viață. Strângând din dinți, își făcu loc prin multime, dornic să plece din locul acesta plin de durere.

Cu pași mari, cei doi traversară strada murdară și îngustă și se îndreptară spre Drury Lane, ignorând amenințările și comentariile mormăite care veneau în urma lor. Amărirea încă îl chinuia pe John, alături de o palpităție asemănătoare cu disperarea. Se uită la asistentul lui. Roger avea o tăietură mică pe obraz și un ochi care în curând avea să fie vânăt.

— Naiba să te ia, Roger, mormăi el, puteam să mă ocup de O'Neill. Nu este nevoie să mă protejezi de fiecare dată. Ești la fel de vulnerabil ca mine.

Roger clătină din cap.

— Îmi pare rău, domnule, dar nu vă puteți vătăma mâinile. și apoi, ce ar spune doctorul Abernethy dacă ați apărea la vizitele de spital arătând ca după o încăierare? Știți că abia așteaptă un motiv să informeze consiliul de administrație.

John îi răspunse cu un mormăit iritat. Bineînțeles că Roger avea dreptate, dar faptul că știa îi stătea în gât. Abernethy era un idiot, dar chirurgul-șef aștepta doar o ocazie ca să scape de el. și, dacă asta s-ar fi întâmplat, cu siguranță John și-ar fi pierdut și pacienții din Mayfair, al căror număr era în creștere.

Păși în agitația de pe Drury Lane, dezgustat dintr-odată de toate compromisurile pe care le făcea. Poate că Roger avea dreptate. Poate chiar era momentul să plece din Londra, să se îndepărteze de intrigile din spital și de cerințele pacienților săi avuți.

Și, mai mult, trebuia să se îndepărteze înainte de a mai fi martor la moartea agonizantă a unei alte femei neajutorate.

## Capitolul 1



*Conacul Compton, Yorkshire*

*Iulie 1817*

Era mult mai rău decât își imaginase ea.

Bathsheba Compton, văduva celui de al cincilea conte de Randolph, se uita oripilată la domnul Oliver, care îi sublinia situația disperată în care se afla. Ruina își făcuse apariția, și, oricât de mult se străduia, nu vedea o cale pentru a o evita – nu fără un mare sacrificiu din partea ei. Numai gândul la *ceea ce însemna acest lucru* făcea să i se crispeze stomacul.

Matthew se uita și el fix la administratorul terenurilor. Nu cu groază, ci confuz, ca de obicei. Cu fruntea încruntată, cu chelie în creștetul capului și ochii căzuți, actualul conte de Randolph arăta precum un câine din rasa basset abia trezit.

— Oliver, bălmăjești despre conturi de o jumătate de oră și abia înțeleg ce vrei să spui. Ce vrei să spui cu faliment? Nu pot să fiu în faliment. Sunt conte!

Domnul Oliver aruncă o privire lungă și suferindă către Bathsheba și o luă de la capăt.

— Îmi pare rău să spun, milord, răsunse el, pronunțând cu grija, că proprietatea este foarte împovărată de datorii și, în acest moment, mica recoltă produsă la sfârșitul verii va ajuta prea puțin. După eșecul recoltelor de anul trecut, situația este aproape dezastruoasă.

Bathsheba închise ochii și rămase nemîscată, sperând ca ghemul din stomac să dispară și să nu i se facă rău. Ziua socotelii venise în sfârșit, în ciuda eforturilor ei disperate de a-și salva familia de dezonoare.

— Vrei să spui că suntem într-un punct mort? întrebă contele, pricepând într-un final gravitatea situației. Credeam că toate economiile de anul trecut aveau ca scop să ne scoată din această

situatie. Care a fost scopul zgârceniei dacă suntem într-o situatie la fel de proastă ca aceea de anul trecut?

Domnul Oliver deschise gura pentru o secundă, în timp ce îl privea cu scepticism pe angajatorul lui. Matthew se uita urât la el. Administratorul copleșit privea la teancul de registre îmbrăcate în piele din fața lui. Scoase un registru din teanc.

Aplecați peste vechiul birou din lemn de nuc din biblioteca conacului Compton, Bathsheba și Matthew cercetau registrele contabile pe care domnul Oliver le întinsese în fața lor. Ea înțelesă pe dată situația jalnică a finanțelor lor. Până la urmă, completase registrele contabile ale tatălui ei timp de câțiva ani când el încă trăia. Cifrele erau printre puținele lucruri care nu mințeau niciodată, mai ales când erau înregistrate de un angajat aşametic precum domnul Oliver.

Administratorul dădu paginile până găsi ceea ce căuta, apoi îi arăta patronului său.

– Milord, aveți venituri foarte mici și cu siguranță nu suficiente cât să întrețineți două case. Casa din Londra, spuse el privind spre Bathsheba din nou, are nevoie de întreținere serioasă și are personal complet. Vă aduceți aminte că, acum ceva timp, și Domnia Voastră, și doamna ati fost de acord să mențineți aparențele la oraș cât să nu atrageți atenția asupra datorilor considerabile lăsate de fostul conte?

Matthew își dădu ochii peste cap.

– Bineînțeles că îmi amintesc. Nu sunt un idiot. Dar am cheltuit foarte puțin în ultimii trei ani pe îmbunătățirea moșiei de aici, din Yorkshire. Nimic nu a fost reamenajat sau înlocuit. Nu-mi aduc aminte nici măcar ultima dată când am cumpărat o carte.

Domnul Oliver nici măcar nu clipi.

– Milord, ati cumpărat niște volume rare chiar luna trecută. Am notele de plată chiar aici.

Bathsheba smulse hârtiile din mâinile domnului Oliver și le analiză repede.

– Oh, Matthew, oftă. Cum ai putut? Ai cheltuit cinci sute de lire numai pe cărți luna trecută. Frunzări printre notele de plată, din ce în ce mai sceptică. Chiar îți trebuia o altă ediție din *Poveștile din Canterbury*, să o adaugi lângă celealte trei pe care le ai deja?

Chipul contelui fu marcat de vină.

– Bănuiesc că nu, Sheba. Dar are niște ilustrații magnifice. Se ridică din scaun ca să ia cartea dintr-un raft foarte organizat. Se întoarse

și se așeză cu cartea în brațe precum te așezi cu un bebeluș. Vezi? arătă el spre o ilustrație elaborată și frumoasă a Soției din Bath. Lucrătura este neprețuită. De ani întregi, așteptam ca Samuel Thompson să renunțe la volum, spuse el cerând din priviri să fie înțeles.

Bathsheba înghiță în sec de două ori înainte să îi răspundă:

– Da, dragul meu. Este minunată.

Dar cu adevărat minunat ar fi fost dacă ar fi plătit din muntele de datorii. El strălucea, dar zâmbetul îi păli când îi studiează față. Se afundă în scaun cu un oftat.

– Chiar aşa rău este?

Ea se întinse peste birou și îi luă mâna într-un gest de consolare.

– Matthew, anul trecut, am fost forțați să tăiem din cheltuieli pentru că am pierdut toate recoltele după o vară oribilă. Am sperat că recolta din acest an va îndrepta situația, dar, după cum arată cifrele domnului Oliver, nu vom fi aşa norocoși.

Matthew era în continuare confuz. Deși era cel mai dulce bărbat pe care îl cunoștea, era și cel mai neprincipat om de afaceri din Yorkshire. Pentru că nu se așteptase niciodată să devină lord – până la urmă, toată lumea se aștepta ca Bathsheba să îi dăruiască un moștenitor soțului ei –, Matthew nu fusese educat pentru acest lucru și își petrecea majoritatea timpului îngropat în cărțile din anticariate. Mereu fusese mai mult decât mulțumit să lase administrarea afacerii din Yorkshire și casa de la oraș pe seama ei.

Dintr-odată, chipul lui se lumină.

– Și cum rămâne cu investițiile noastre? Ai făcut o treabă minunată în ultimii ani cu ele. Sigur exagerarea Oliver. Ești cea mai deșteaptă femeie pe care o cunosc. Mereu ai grija de tot.

Vinovăția o ardea precum focul. Nu administrase lucrurile prea bine, mai ales de când nu mai era amanta contelui de Trask, care o abandonase, în urmă cu doi ani. Acela fusese primul dezastru, și urmăseră tot mai multe de atunci.

– Mă tem că am avut probleme cu investițiile noastre, admise ea. Am fost obligată să îl concediez pe cel care se ocupa de ele chiar săptămâna trecută. Domnul Gates a decis să investească majoritatea fondurilor noastre în acțiuni riscante, și toate au fost un fiasco. Nu mi-am dat seama la timp cât de riscante sunt astfel de scheme. Nu mai avem nimic. Doar datorii, și este numai vina mea.

Neîncrederea înlocui încetă confuzia pe chipul bland al contelui. Ea nu se putea uita la el, aşa că se ridică din scaun și începu să meargă în sus și în jos pe covorul ros. Își dorea mai mult decât orice să fugă

din bibliotecă, din casa plină de probleme nesfârșite și de amintiri durerioase. Voia să fugă până la Londra, să nu mai calce niciodată în Ripon sau în Yorkshire.

Domnul Oliver se ridică de pe scaun și începu să adune registrele. După ce-și termină treaba, se întoarse spre Bathsheba și o privi răbdător și cu compasiune. Lucraseră împreună ani în sir. Era unul dintre puținii bărbați din viața ei pe care ajunsese să îi respecte.

– Mai dorîți ceva, milady?

Se opri în fața vechiului șemineu, pe care era zugrăvită o scenă pastorală decolorată. Trebuia să reziste tentației de a se sprijini de raft și de a izbucni în lacrimi.

– Mulțumesc, domnule Oliver, spuse ea abia zâmbind. Asta este tot pentru moment.

După ce el pleca, în cameră se asternu tăcerea, și, pentru o clipă, părea îmbibată de pacea unei zile calde de vară la țară. Privirea ei se roti prin bibliotecă, și iminentul dezastru îi trezi senzații durerioase.

Soarele după-amiezii târziei intra prin ferestre, împrăștiind raze blânde de lumină pe scaunele de modă veche de tip Queen Anne, pe biroul venerabil, dar plin de zgârieturi și pe fotoliul de piele crăpată care trona în fața căminului gol. Pentru alții, încăperea aceasta putea părea bătrânească și uzată, dar urătenia camerei era luminată de vase cu trandafiri galbeni aflate pe mesele laterale și de colecția lui Matthew de globuri antice, lustruite și scânteietoare. Servitorii trebuiau să își facă treaba cu puțin, dar erau foarte loiali contelui și își dădeau silință să transforme proprietatea dărăpănată într-un cămin – mai primitor decât fusese pe vremea cât trăise acolo cu soțul ei Reggie.

– Sheba, ce vom face?

Ea se întoarse. Matthew nu se mișcase de la birou, fără îndoială paralizat de incompetența ei. Un moment mai târziu, sări în picioare și se grăbi să fie alături de ea.

– Nu-ți mai face griji, draga mea, spuse el. Ai să găsești o soluție – știi că ai să găsești. Mereu o faci.

Se uită la ea cu încredere, și inima ei aproape se frânse sub apăsarea acelei încrederi. Spre deosebire de majoritatea oamenilor pe care îi cunoștea, Matthew nu își pierduse niciodată încrederea în ea. Și ar fi făcut orice îi stătea în putere ca să o ajute.

Își îndreptă spatele, dezgustată de slăbiciunea ei de moment. Matthew nu ar fi fost în stare să o ajute, cum nu era în stare să se ajute pe el însuși. Ca de obicei, ea era cea care trebuia să îndrepte

lucrurile. Dacă acest lucru însemna să renunțe la libertatea ei, ei bine, era de preferat față de a trăi în sărăcie și dizgrație.

Apoi trebuia să țină cont și de Rachel. Bathsheba și-ar fi tăiat venele înainte de-a permite să i se întâmple ceva surorii ei.

Afișând un zâmbet încrezător – căsătoria o învățase să nu pară niciodată vulnerabilă –, îl conduse pe Matthew înapoi la biroul lui.

– Am un plan și, ca să-l pun în aplicare, trebuie să mă întorc la Londra mâine.

– Minunat! Știam eu că ai un as în mânecă.

Se afundă în scaun, părând tare ușurat. Acest lucru o făcu să râdă, dar până și ei i se păru un râs amar.

– Nu este chiar un as. Nu văd decât o ieșire din problema în care ne aflăm – și anume să-mi găsesc un soț bogat. Am să cer – și am să primesc – un aranjament foarte convenabil. În felul acesta, te voi putea ajuta cu plata datoriei și vei putea închiria casa din Berkeley Square, după ce eu mă voi muta.

O durea inima gândindu-se că avea să părăsească eleganta vilă, dar Matthew o tolerase acolo. După moartea lui Reggie, noul conte ar fi avut toate drepturile să îi ceară văduvei fratelui său să părăsească locuința.

Matthew se uită la ea de parcă și-ar fi pierdut judecata.

– Nu, Bathsheba, nici nu vreau să aud. Tu nu vrei să te mai căsătorescă – ai jurat că nu te vei mai căsători după... după... adică...

Cuvintele lui se stinseră în timp ce el se juca cu o grămadă de ceară pentru sigilat.

– După ce Lord Trask m-a abandonat ca să se căsătorească cu Sophie Stanton? Poți să o spui, Matthew.

Ochii lui căprui și blâzni se umplură de compasiune, dar nu spuse nimic. Ea suspină și se așeză în fotoliu, fără să bage în seamă părăsita pieili vechi.

Pielea ei se înfioră de fiecare dată când se gândeau la acele săptămâni îngrozitoare din Bath din urmă cu aproape doi ani. Încercarea de a interveni între Simon și Sophie – de a le strica logodna – fusese o sarcină grea și urâtă. Dar nu avusese de ales. Simon era unul dintre cei mai bogăți bărbați din Anglia, și, dacă s-ar fi căsătorit cu ea, toate problemele ei financiare ar fi dispărut în vînt. Dar, după acel episod, își pierduse cheful de vânătoare de soț și jurase să salveze finanțele familiei Randolph de una singură. Văzuse însă cum investițiile lor – nu prea sănătoase de la bun început – dispăruseră sub greutatea ne-păsării ei și a lăcomiei unui angajat.

Respect Matthew se agita, intrerupând gândurile ei întunecate.

– Nu trebuie să te căsătorești cu oricine, spuse el. Te poți căsători cu mine.

Neașteptata lui propunere o făcu să izbucnească în râs.

– Te rog, nu fi ridicol, dragul meu.

– Vorbesc serios, spuse el dârzi. În foarte mult la tine. Dintotdeauna. Și ești o femeie frumoasă, intelligentă. N-am crezut niciodată că nemernicul acela de văr te merită. Înțeleg cât valoarezi, Bathsheba, și nu te-aș trăda niciodată. Un cuvânt, și sunt al tău, termină el cu un zâmbet timid și serios.

Pe Bathsheba o înțepau ochii. Doamne, nu-i mai venise să plângă de când murise tatăl ei.

– Matthew, ești un om tare drag și îți fac foarte mult la tine, dar nu ne-am potrivi. Și apoi, acest lucru nu îți-ar rezolva nici pe de parte problema.

– Dar, dacă ne-am căsători, ne-am putea întări familiile. Am vinde căsoiul ăla din Londra și ne-am retrage aici, la țară.

„Orice numai asta nu.“ Ar fi fost în stare să se arunce în Serpentine înainte să se mute înapoi în Yorkshire.

– Dragul meu, știi că aş înnebuni dacă ar trebui să trăiesc tot anul aici. Și îți-aș face viața imposibilă. M-am hotărât. Mă voi întoarce la Londra și voi începe să caut cât mai serios un soț. Îi zâmbi, încercând să îi diminueze nervozitatea. Nu sunt complet neajutorată. Nu cred că voi avea prea mari dificultăți în a găsi pe cineva potrivit. Trebuie doar să fie foarte bogat și să mă deranjeze cât mai puțin.

Matthew se burzului.

– Bineînteles că nu ai să întâmpini greutăți. Nu am vrut să sugerez acest lucru. Este suficient să pocnești din degete, și toti bărbății din Londra vor fi la picioarele tale.

– Exact, răspunse ea sarcastică. Dar, de data aceasta, va trebui să îl și conving pe unul dintre ei să se însoare cu mine.

Matthew îi făcu semn să tacă și aranjă hârtiile de pe biroul său, dar Bathsheba observă ușurarea dată de faptul că ea îi refuzase propunerea. Nu era de mirare că devenise așa cinică. Bărbății nu voiau să se căsătorească cu ea. Voiau doar să se culce cu ea. Măcar pe Matthew putea să îl scutească de această sarcină. Nici măcar nu își dorea așa ceva.

– Bathsheba, ce vei face cu Rachel?

Inima ei tresări puternic. De ce trebuia să o aducă în discuție acum? Nu aveau suficiente griji?

## Contesa mea favorită

– N-am să fac nimic în privința lui Rachel. Îi este foarte bine acolo unde este.

El își mai făcu de lucru cu hârtiile o vreme.

– Mă gândeam că o puteam aduce aici – la conacul Compton. Aș putea avea grija de ea, și avem destui servitori pentru nevoile ei. Acest lucru te-ar scuti de cheltuielile legate de întreținerea ei.

Se uită la el, uimită de propunere, luptând cu panica pe care o simțea instalându-se. Sora ei era moartă de mult timp, pentru toată lumea. Scandalul unei reapariții ar distrugе șansele Bathshebei de-a obține un soț bogat.

– În nici un caz, spuse ea cu voce tăioasă. Tu și continuă: Mulțumesc pentru ofertă, dar Rachel este fericită unde se află. Familia Wilson o iubește, și le-ar părea tuturor rău să o piardă.

Măcar acest lucru era adevărat. În vizitele ei la Rachel, îi devinește clar Bathshebei că sora ei era fericită și că cei care o aveau în grija țineau cu adevărat la ea. Nu conta cât de mult costa – și costa destul –, trebuia să o țină pe Rachel ascunsă la țară. Un soț bogat o putea ajuta în acest sens.

Contele analiză cu atenție înfățișarea ei. Ea îi înfruntă privirea cu calm, refuzând să se agite sau să pară jenată.

– Nu crezi că e cazul să o examineze un alt doctor? întrebă el brusc. Poate există șansa să se facă ceva pentru ea.

Se opri pentru un moment pentru a înăbuși accesul de furie și vinovătie care o lovi.

– Nu se poate face nimic pentru ea. Este ca un copil, Matthew. Febra a lăsat-o și fără voce, și fără minte. Rachel nu își va mai reveni niciodată, și nimeni nu va înțelege de ce tatăl meu a insistat să o ascundem sau de ce eu am întreținut ideea că, după ce a murit tata, a murit și ea.

„Pentru că ai fost lașă.“ Cuvintele îi trecu prin minte, dar refuză să le asculte. Poate că fusese lașă, dar Reggie nu îi dăduse de ales.

– Dar...

Se apleca în față și se uită cu furie la el.

– Lasă lucrurile așa, Matthew. Vorbesc serios.

Ca de obicei, el se supuse voinței ei.

– Ei bine, este sora ta, spuse el. Am vrut doar să ajut.

– Își mulțumesc, dar este responsabilitatea mea, nu a ta.

Știa că părea fără inimă, dar sentimentalismul lui Matthew și nai-vitatea lui o oboseau. Era prea obosită și descurajată ca să se prefacă.

Bathsheba se ridică, aranjându-și rochia de mătase, mângâind, ca de obicei, materialul alunecos, bogat, care îi îmbrăca trupul.

- Mă scuzi, trebuie să vorbesc cu camerista mea. Plecăm spre Londra mâine dis-de-dimineață.

Acum, că se hotărâse, abia aștepta să scuture praful de Yorkshire de pe pantofi și să se întoarcă în oraș. Unde îi era locul. Matthew se ridică și el, dar dintr-odată se schimbă la față, de parcă cineva i-ar fi băgat un ghimpe în pantalonii.

- Mai este ceva? oftă ea.

- Sir Philip Dellworthy și doamna lui au aflat că te-ai întors și au trimis o invitație la cină pentru mâine.

Bathsheba închise ochii. Bineînțeles că trimiseseră invitație. Ajunsese în Ripon în urmă cu douăzeci și patru de ore, dar venea așa rar în nord, încât vizita ei cauza agitație printre nobilimea locală. Toți voiau să o vadă pe contesa de Randolph și să audă ultimele bârfe de la oraș. Si nu detesta nimic mai mult decât să trebuiască să petreacă timpul cu niște parveniți vulgari, moșieri grași și matroane provinciale.

- Și ce le-ai spus?

El înghiță cu noduri.

- Că am fi foarte fericiți să cinăm cu ei.

- Matthew!

El o opri.

- Nu are sens să fugi, Sheba. Vor crede că este ceva în neregulă, și acest lucru va duce la bârfe, spuse el cu un zâmbet împăciuitor. Trebuie să păstrăm aparențele. Nu aşa spui tu mereu?

Se trânti la loc pe fotoliul de piele.

- Da, aşa spun mereu. Îmi torni un coniac? Si toarnă ca lumea.

Voi avea nevoie.

Bathsheba se strecură într-un colț al luxoasei trăsuri, sprijinindu-și capul agitat de marginea capitonată în timp ce vehiculul zdruncina pe îngrozitoarele drumuri de țară. Închise ochii, alunecând într-un întuneric mătăsos. Somnul o prinse în mrejile lui. Grijile dispărură în timp ce ea aluneca într-o uitare bine-venită.

După o bocănitură zgomotoasă, capul ei se lovi de o muchie a trăsurii în timp ce o roată ajunse într-o gaură cât Westminster Abbey.

- Oh, draga mea, spuse Matthew uitându-se la ea îngrijorat, sper că nu te-ai rănit. Drumurile sunt teribile după ploile din ultima vreme.

Ea scoase o înjurătură nedemnă de o lady și își ridică brațele ca să-și aranjeze coafura.

Încă douăzeci și patru de ore la țară nu o ajutaseră să își îmbunătățească dispoziția. După o cină groaznic de plăcisoitoare cu Matthew – care adusese la masă noul exemplar din *Poveștile din Canterbury* –, Bathsheba se retrăsese în camera ei devreme. Se foise în pat mai toată noaptea – o tinuseră trează ceasul cu cadru care anunța fiecare sfert de oră și gândurile ei negre. O luase somnul abia spre dimineață. Câteva ore mai târziu, fusese trezită de cântecul păsărilor, care păreau mult mai sonore și mai enervante decât tot zgometul și agitația de pe străzile Londrei.

Ziua trecuse cu viteza unei testoase care șchioapătă. După ce se băgase singură în depresie într-o inspecție a grădinilor neîngrijite și a conacului săracăios, scrisese câteva scrisori, citise o carte și mai trecuse o dată prin registre cu domnul Oliver. Când plecase cu Matthew spre familia Dellworthy, la absurdă ora de patru după-amiaza, Bathsheba era gata să urle de plăciseală și de frustrare. Pe vremuri, când era Tânără, iubise zona rustică. Acum, nu pricepea cum de îi plăcuse vreodată.

- Pentru numele lui Dumnezeu, unde este moșia familiei Dellworthy? În Scoția? mormăea. Mergem de secole.

Matthew zâmbi, fără să bage în seamă starea ei nefericită de spirit.

- Nu mai este mult, draga mea. Si nu este chiar o moșie. Mai degrabă, un parc micuț. Dar casa are doar câțiva ani, și Dellworthy nu a făcut economii când a construit-o. Omul a făcut avere din comerțul cu lână. Este bogat precum Cresus, se spune.

Bathsheba îl ura deja.

Câteva minute mai târziu, intrau pe un drum cu pietriș într-un mic parc, tuns și amenajat la centimetru. Când trăsura ajunse în curbură din fața casei, Bathsheba se ridică și privi pe fereastră.

- Parcă ai zis că au construit casa acum câțiva ani.

Matthew încuviauță din cap.

- Pare un castel, spuse ea.

Un castel absurd, în miniatură. Încărcat cu creneluri, o grămadă de coșuri și o micuță capelă în stil gotic care se ieșea în curtea din fața casei.

Se uită la Matthew.

- Cred că glumești.

El ridică din umeri.

Sir Philip și soția sa îi întămpină la intrare, unde era plin de statui române, apoi îi însoțiră într-o cameră de zi roșie, ornată

cu draperii elaborate – tot roșii – ținute de niște vulturi aurii sculptați. Oglinzi mari de perete, canapele mari purpurii în stil francez și un șemineu în stil egiptean se adăugau la acest asalt de stiluri. În soarele de după-amiază, întreaga cameră părea să pulseze și să zvâcnească de parcă ar fi fost vie. Bathsheba își frecă tâmpalele, într-un gest superstițios, simțind un început de migrenă.

Lady Dellworthy o prezintă celorlalți invitați, inclusiv vicarului și soției sale, dar și altor somități locale și respectabile și domnișoarei Amanda Elliott, o fată bătrână de care Bathsheba își amintește vag de la vizita anterioară. Domnișoara Elliott își aducea clar aminte de ea – și nu cu drag, dacă ar fi fost să se ia după salutul ei rece.

Lady Dellworthy o atinse pe Bathsheba cu evantaiul pe braț.

– Și aici, îl avem pe medicul nostru, onorabilul doctor Littleton. Și prietenul lui, fost student, care îl vizitează din Londra. Poate îl știi deja. Doctore Blackmore, v-o prezint pe Lady Randolph, verișoara actualului conte, Lord Randolph.

Bathsheba se întoarse de la glaciala domnișoară Elliott. Se uită în sus, tot mai sus, și simți că nu mai poate respira când dădu cu ochii de privirea impunătoare a unui bărbat foarte înalt și lat în umeri. Camera de zi trepidantă, colorată în roșu, dispără odată cu durerea din tâmpalele ei.

Rămase nemîscată precum o școlăriță fără experiență, fascinată de culoarea ochilor lui – un cenușiu fragil ca de iarnă. Erau misterioși și adânci, cu o urmă de oboseală care părea să o cheme, strecându-se prin zidurile ei de apărare și aducând o durere dulce-amăruie în pieptul ei.

El nu spuse nimic și nu se mișcă. Ea își lăsa privirea să alunece pe trăsăturile lui masculine fine și frumoase. În jurul gurii senzuale și generoase erau linii adânci, și o barbă de o noapte îi umbrea făcile puternice, ceea ce se potrivea cu părul scurt și negru, deloc la modă.

Bathsheba clipea cu putere și încercă să se uite în altă direcție, dar nu putu. Avea ciudata senzație că se putea uita zile întregi la chipul doctorului Blackmore fără să se plătisească.

Oboseala din ochii lui fu înlocuită de amuzament. Doctorul se înclină, apoi se îndreptă căt era de lung. Stând în fața lui, se simțea ca un copil ciudat.

– Lady Randolph, spuse el cu o voce adâncă, lină, care o făcu să simtă fiori pe șira spinării. Este o placere să vă întâlnesc în sfârșit.

## Contesa mea favorită

V-am văzut în grupuri și la concerte în Londra, bineînțeles, dar nu am avut niciodată onoarea de a vă fi prezentat.

Zâmbetul lui crescător de parcă ar fi simțit neliniștea ei și i s-ar fi părut amuzantă. Ea tresări și redeveni atentă, enervată de această lipsă de control necaracteristică.

– Vai, doctore Blackmore, răspunse ea cu cea mai seducătoare voce. Ce neglijență din partea dumneavoastră să nu obțineți o prezentare! Sunt sigură că ar trebui să mă simt ofensată. Poate, dacă stau să mă gândesc mai mult, chiar am să fiu.

El o privi uimit. Lady Dellworthy scoase un sunet ascuțit și se agita neputincioasă lângă el.

Bathsheba se întoarse spre doctorul Littleton. Din fericire, își amintea de el și se refugia în întrebări despre sănătatea generală a locniciilor. Doctorul îi răspunse cu placere, lansându-se într-un recital detaliat. Dar doctorul Blackmore continua să fie acolo, o prezență tulburătoare care o călca pe nervi precum sunetele unor clopoței enervanți. Îl ignora, ascultându-l cu atenție pe colegul lui. După câteva minute – deși păruseră mult mai mult –, el se îndepărta.

Își lăsa treptat respirația în liberate, dându-și silință să se prefacă a-l asculta pe doctorul Littleton cum bâzâie despre tuberculoza unei Mary oarecare. De ce reacționase așa puternic față de doctorul Blackmore? Cu siguranță era un bărbat chipeș, dar cunoscuse zeci de bărbați chipeși, și câțiva chiar ajunseseră în patul ei. Nu. Aici era altceva. Ceva care atingea o coardă sensibilă în memoria ei – ceva ce mintea ei conștientă dorea să respingă.

Îndrăzni să arunce o privire în partea cealaltă a camerei, unde doctorul Blackmore se oprișe să discute cu domnișoara Elliott și cu Matthew. El ridică privirea, de parcă l-ar fi atins pe umăr, și se uită în ochii ei cu o expresie directă, fermă.

Fermă, dar nu rece. De fapt, chiar se simți ca arsă de ochii lui, și acest lucru o sperie. Își aminti într-o clipită de ce. La fel se uitase și Reggie la ea când se întâlniseră prima dată. De parcă ar fi fost deja a lui cu corpul și cu sufletul. Acea privire o atrăsesese, o consumase și într-un final îi transformase viața într-un purgatoriu al disperării. Patru ani mai târziu, jurase lângă mormântul soțului să nu avea să mai cedeze niciodată în fața pasiunii.

Bathsheba mai susținea privirea intensă a doctorului Blackmore o vreme, apoi se întoarse.